

EEN ANGSTIGE KERSTAVOND

in het woud.
Een Kerstverhaal
door J. C. LUITINGH.

'S GRAVENHAGE, A. BERENDS.

EEN ANGSTIGE KERSTAVOND IN HET WOOD.

EEN KERSTVERHAAL.

DOOR

J. C. LUITINGH,

Schrijver van: „Met Kerstdag tehuis,” „De Dorpsmid,”
„De Bijbelcolporteur,” enz.

's GRAVENHAGE,
A. BERENDS.

=
1883

et was Tweede Kerstdag. Buiten was het grimmig koud; de sneeuw viel in groote vlokken neder, en de vorst teekende de bloemen op de ruiten. De zon had zich den ganschen dag schuil gehouden achter de donkere wolken, en de scherpe noordenwind, die de sneeuw in het aangezicht joeg, als men het waagde even den neus buiten te steken, deed de meeste menschen besluiten, hun toevlucht bij de warme kachel te zoeken.

Wij, kinderen, hoopten echter, dat de wind tegen den avond zou gaan liggen, en het dan zou ophouden met sneeuwen, want we zouden op een groot kwartier afstands van onze woning het kerstfeest gaan vieren. Doch we werden teleurgesteld, want de wind begon zich meer en meer te verheffen, en hoewel het sneeuwen ophield, het bulderend geluid in den schoorsteen riep ons toe: „het is geen weer, om zelfs een hond of kat naar buiten te zenden.”

Vader zeide dan ook tot moeder: „vrouw, het is geen weer voor de kinderen, om naar het kinderfeest te gaan; mij dunkt, zij moesten van avond maar hier feestvieren.”

„Maar, vader!” hernam ik, „als ik goed mijne jas dicht doe, mijne bouffante om hals en ooren knoop, en ferm aanstap, dan zal ik geen last van de koude hebben, en kan er dus best door; want ik ben al dertien jaar.” En ik meende, dat een jongen van dien leeftijd voor een beetje wind en sneeuw en koude niet bevreesd moest zijn.

„Dat kan wel zijn, Jan,” zeide vader, „maar uw broeder zou ook medegaan, en hij kan niet zoo hard loopen, als gij en ook uwe zuster kan toch door zulk een weer niet heen gaan. Of zoudt ge wenschen alleen te gaan?”

Ik moest eerlijk bekennen, hoeveel ik van mijn broeder en mijne zuster hield, dat ik toch liever zonder hen ging dan geheel thuis te blijven, hoe gaarne ik ook had, dat zij medegingen.

„Ik kan net zoo hard loopen als Jan,” beweerde Piet, „ik ben maar een goed jaar jonger dan hij, en mijne beenen zijn bijna even lang.”

„Och jij, dreumes,” hernam ik, „wat wou je; ik kan wel over je hoofd springen, wou je tegen mij loopen?”

„Nu,” gaf hij ten antwoord, „willen wij het eens probeeren?”

„Neen,” zeide vader, „geen gekheid, je blijft als gehoorzame kinderen te huis, en als ge dat gewillig doet, zal moeder chocolade koken, en er nog wat lekkers bijgeven.”

„Vertelt vader dan ook?” vroegde zuster Marie.

„Ja, kind, en misschien moeder ook wel.”

„Moeder,” vroegde ik ongeloovig, „zal moeder ook vertellen?”

„Zeker, en ik geloof, dat ge blijde zult zijn, niet naar het kinderfeest te kunnen gaan; want moeder zal u iets verhalen, van hetgeen ze zelf ondervonden heeft.”

Nu klaptten we allen van blijdschap in de handen, en vroegen om strijd: „om hoe laat begint het?”

„Om zeven uur,” antwoordde vader, „nu is het zes, en dus moogt ge nog een uur spelen.”

Piet en ik gingen daarop naar de tuinkamer; doch nauwelijks waren we in den gang, of Piet zeide: „Jan, willen we eens zien, wie het hardste loopen kan?”

„Och, jongen, de gang is veel te kort, we kunnen het hier niet doen; maar, zoo gauw als de sneeuw weg is, zullen we in den tuin om het hardst loopen.”

Toen we in de tuinkamer gekomen waren, gingen we een spelletje dammen; doch het duurde niet lang, want geen van beiden hadden we onze gedachten er bij. Dat moeder ons iets zou vertellen, wat ze zelf ondervonden had, hield onzen geest bezig, en Piet zeide dan ook:

„Maar Jan, zou het zeker zijn, dat moeder vertelt?”

„Wel,” hernam ik, „vader zegt het immers, en dan kunnen we er vast op aan.”

„O,” vervolgde hij, „ik weet al, wat moeder vertellen zal: de geschiedenis van Klein Duimpje of van Rood Kapje.

„Is moeder dan Klein Duimpje of Rood Kapje geweest?” vroegde ik. „Vader zegt immers, dat moeder iets vertellen zal, wat zij zelf ondervonden heeft.”

„Dan is het eene ware geschiedenis; nu, die hoor ik liever dan sprookjes.”

„Ik ook, maar toen we klein waren, luisterden we er toch wel gaarne naar en ik geloof vast, als wij ze nu voor het

eerst hoorden, dat we er dan ook nog wel schik in zouden hebben."

"Dat kan wel zijn, maar een waar verhaal vind ik toch heel wat mooier."

"Ik ook; doch het is me hier te koud, we moesten maar weer naar binnen gaan, en aan vader vragen om ons maar vast wat te vertellen."

Zoo gezegd, zoo gedaan. Toen we ons verzoek tot vader gericht hadden, zeide hij: „Nu, terwijl moeder in de keuken alles gereed maakt, zal ik maar vast beginnen. Ik heb bemerkt, dat ge er zeer verheugd over zijt, dat moeder u iets uit hare kinderjaren zal verhalen, en dat is goed; want daaruit zult ge iets goeds kunnen leeren. Doch geen verhaal, hoe waar en boeiend ook, haalt in waarde bij de geschiedenissen, die ons in den Bijbel staan opgeteekend; en bij geene levensbeschrijving hebben wij zooveel belang, als bij die van den Heere Jezus. Daarom dient ieder kind de geschiedenis van de geboorte des Heeren Jezus goed te kennen; en kunnen wij niet te dikwijls bij die oude en toch altijd nieuwe geschiedenis stilstaan. De Heere Jezus toch is op aarde gekomen, om zondaren en dus ook kinderen zalig te maken. Hij heeft ons den weg gebaad, om behouden te kunnen worden; en ware dat niet geschied, dan zouden wij voor eenwig rampzalig zijn, en nimmer in den hemel kunnen komen. Daarom is het zoo heerlijk, Kerstfeest te vieren, en zich te verblijden in de geboorte van den Zaligmaker. Om dit echter te kunnen doen, moeten wij in den Heere Jezus gelooven en Hem liefhebben. En we kunnen in Hem niet gelooven, als we niet weten, hoe en waartoe Hij in de wereld gekomen is. Luister dus goed naar hetgeen ik u van Hem zal vertellen.

„Voor bijna tweeduizend jaren regeerde over het Romeinsche rijk een keizer, Augustus geheeten. Dese had bevel gegeven, dat alle bewoners van zijn rijk zouden opgeschreven worden, ten behoeve van eene nieuwe regeling der belastingen.

„Nu behoorde ook het Joodsche land tot zijn gebied, en daarom moesten ook de bewoners van Kanaän in die opschrijving deelen. Dit nu geschiedde niet op Romeinsche wijze naar de wettige woonplaats, maar overeenkomstig de Joodsche indeeling in stammen en familiën. Vandaar, dat ieder zich moest begeven naar zijne eigene stad, tot welke hij naar zijne afkomst behoorde.

„Eenigen tijd te voren was er een engel verschenen aan eene jonge dochter, Maria geheeten, die te Nazareth woonde, en verloofd was met een jongeling, Jozef genaamd. Die engel had aan Maria gezegd, dat zij de moeder van den beloofden Messias zou worden, en dat zijn naam Jezus zou zijn, want Hij zou de Zaligmaker der wereld wezen, en men zou Hem Zoon des Allerhoogsten noemen. Dat was voor Maria eene heerlijke bekendmaking geweest; want elke vrouw in Israëel zag verlangend uit naar het voorrecht, waarmede zij begunadigd werd. Nu had de profoet Micha voorspeld: „En gij, Bethlehem Efrata, zijt gij klein om te wezen onder de duizenden van Juda? Uit u zal mij voortkomen, die een Heerscher zal zijn in Israëel; wiens uitgangen zijn van oude, van de dagen der eeuwigheid." Maria woonde echter te Nazareth, en volgens Micha moest de Messias te Bethlehem geboren worden. Wat zou zij nu doen? Zou zij naar Bethlehem trekken? Maar daartoe had zij van den engel geen bevel ontvangen, en daarom bleef zij te Nazareth, vertrouwende, dat als God haar te Bethlehem wilde hebben, de

Heere het haar zoude doen boodschappen. En zie, die boodschap kwam; doch niet door een engel, maar door het bevel van den Romeinschen keizer. De Heere maakte de wereldsche bedoelingen van keizer Augustus dienstbaar aan de vervulling van de profetie, door zijn knecht Micha gesproken. Jozef en Maria trokken dus op naar Bethlehem, de stad Davids, omdat zij uit het geslacht van koning David waren. Na eene vermoeiende reis, waartoe zij meer dan eene week noodig hadden, kwamen zij daar aan; doch door de velen, die reeds voor hen gekomen waren, vonden zij geene enkele woning, waar zij een nachtverblijf konden vinden, zoodat zij zich met een beestenstal behelpen moesten.

„Hier werd aan Maria de beloofde Zoon geschonken, en zij wond Hem in doeken en leide Hem neder in de kribbe. De Heiland had dus reeds bij zijne geboorte bijna niet, waar Hij het hoofd op kon nederleggen. Zoo arm en gering werd Hij, tot troost voor de armen, omdat er voor Hem niets te gering is; tot beschaming voor de rijken, opdat het hun ootmoed leere, en zij er uit zien zouden, dat zij bij God niets vooruit hebben, omdat zij rijk zijn.

„Op hetzelfde oogenblik waren er herders in diezelfde landstreek met hunne kudden. Zij verwachtten den beloofden Messias, doch wisten niet, dat de vervulling zoo nabij was. Terwijl zij de wacht hielden over hunne beesten, omscheen hen eensklaps een hemelsch licht, en zagen zij een engel bij hen staan, die tot hen zeide: „Vreest niet! want, ziet, ik verkondig u groote blijdschap, die al den volke wezen zal: Namelijk, dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere, in de stad Davids. En dit zal u het teeken zijn: gij zult het kindeke vinden in doeken gewonden, ne

liggende in de kribbe." Nauwelijks had de engel deze boodschap verricht, of eene menigte van engelen verechonen aan de herders. Dat hemelsche heirleger zong een heerlijk lied, zoo schoon als nog nooit door menschen gehoord was. Zij loofden den Heere, zeggende: „Eere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de menschen een welbehagen.”

„De laatste tonen van dat hemelsch gezang waren reeds weggestorven, en nog stonden de herders in verbazing te luisteren, of zij nog eenige akkoorden van dat lied konden opvangen. Doch de engelen hadden hunne boodschap verricht, en toen zij van hen weggevaaren waren naar den hemel, zeiden die mannen tot elkander: „Laat ons ook van hier optrekken, en naar Bethlehem gaan, en zien het woord, dat er geschied is, hetwelk de Heere ons door Zijne engelen heeft verkondigd.” En zij kwamen met haast, want dat Kindeke in de kribbe trok hen aan. Reeds lang hadden zij en alle geloovigen in Israël naar zijn komst uitgezien; hun hart verlangde naar de vervulling der profetieën, en nu juichten zij met den profeet Jesaja: „Een kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op zijnen schouder, en men noemt zijnen naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst.” Hem te zoeken was hun grootste lust, en daarom verlieten zij zoo spoedig mogelijk hunne kudden, en spoedden zich naar Bethlehem heen.

„En zij vonden Maria, en Jozef, en het kindeke, liggende in de kribbe. In dat kindeke zagen zij hun Heiland, en daarom knielden zij bij zijne kribbe neder en brachten Hem de hulde der aanbidding. O, wat moet dat heerlijk geweest Een angstige Kerstavond in het woud.

zijn; wat zullen zij zich toen zalig gevoeld hebben! En wat zal Maria blijde geweest zijn, toen zij van de herders hoorde, wat de engelen van het kindeke gezegd hadden! Want toen zij Hem hadden aanbeden, konden zij niet langer zwijgen, maar verkondigden aan Maria, en aan Jozef en aan allen, die zij ontmoetten, wat hun van dit kindeke gezegd was. Iedereen verwonderde zich over hetgeen de herders vertelden; maar Maria bewaarde al die woorden, overleggende die in haar hart.

„De herders keerden daarop weder tot hunne kudden, die zij onder Gods bescherming achtergelaten hadden. Zij verheerlijkten en loofden den Heere over alles, wat zij gehoord en gezien hadden. En geen wonder, want zij hadden heerlijke dingen gehoord, en Christus, den Heere, hun Verlosser en Zaligmaker, gezien. Hunne verwachting was vervuld; hunne bede verhoord; hun zoeken was vinden geworden. En zoo moeten ook wij tot den Heiland gaan, die in de wereld kwam om te zoeken, dat verloren is, Hem de hulde onzer aanbidding brengen en Hem smeeken om de uitstorting zijns Geestes in onze harten, dan zullen ook wij gelukkig worden en eenmaal bij Hem zijn en dat voor eeuwig. Hoe jong gij ook zijt, gij kunt ook door Hem behouden worden; als gij Hem vroeg zoekt, zult gij Hem zeker vinden. En dan zult gij evenals de herders blijde zijn en God loven voor de groote genade, ons in zijnen Zoon geschonken. Heerlijk toch is het, den Heere Jezus lief te hebben, en Hem tot een leidsman en vriend te bezitten, ook in dit leven. In welken nood, in welke moeilijkheid wij dan ook komen, altijd is Hij tot onze hulp gereed; want Hij waakt over de zijnen.”

„Dat is waar,” zeide moeder, die juist binnenkwam, en nu gereed was, om hare vertelling te doen. „Dat heb ik reeds als kind ondervonden, toen ik nog in Indië was.”

Wij kaken vreemd op, toen wij dat hoorden, en riepen om strijd:

„Is u in de Oost geweest, moe?”

„Niet in Oost-, maar in West-Indië, in de kolonie Suriname,” hernam moeder. „Reeds als kind van zeven jaar ging ik er met mijne ouders heen. Doch ik mocht mij daarna niet lang meer in hun bezit verheugen. Een jaar na onze aankomst daar, bezweek mijne lieve moeder aan de gele koorts, en ofschoon ik toen nog geen recht begrip had van hetgeen zij zeide, toch vergat ik hare laatste woorden niet, en zal ze nimmer vergeten. „Marie,” zeide zij tot mij op haar sterfbod, „ik ga naar den Heere Jezus, en hoop u eenmaal bij Hem wedar te vinden. Buig daarom veel uwe knietjes, en bid: Lieve Heere Jezus, leer mij U lief te hebben, en geef, dat ik eenmaal bij moeder in den hemel kome.”

Toen moeder gestorven was, werd ik toevertrouwd aan de hoede van eene zwarte vrouw, die veel van mij hield, en goed voor mij zorgde. Doch niet lang na moeders dood werd ook vader door die vreeselijke ziekte aangetast, en spoedig volgde hij moeder in het graf en was ik eene wees. Nu stond ik alleen op de wereld, en had niemand, die voor mij zorgde, dan de zwarte vrouw; doch, hoe goed zij ook was, zij kon mij toch het gemis mijner ouders niet vergoeden. Dat deed mij zoo eenzaam, zoo ongelukkig mij gevoelen, dat ik telkens in luid snikken uitbarstte, en wanneer ik zoo bedroefd was, wierp ik mij op de knieën, en bad: ooh, lieve Heere Jezus, leer mij U lief te hebben en breng mij spoedig bij mijne lieve moe.

„Doch wat gebeurt er? Op zekeren dag brak er een hevig onweer los over de plaats, waar wij woonden. Het was soms, alsof alles in lichte laasie stond, alsof hemel en aarde vergaan zouden. De verschrikkelijkste donderslagen volgden elkander op, terwijl de bliksemflitsen de lucht doorkliefdien. In mijn angst vloog ik de woning uit, en nauwelijks bevond ik mij buiten, of een felle bliksemstraal, gevolgd door een ratelenden donderslag, schoot neder, en trof de woning, die ik zoo pas verlaten had. Ik vluchtte het bosch in, dat in de nabijheid van onze woning lag, en liep steeds voort, zonder te bedenken, wat ik deed, en waarheen ik mij begaf. Toen ik eindelijk stil stond en tot bezinning kwam, bevond ik mij in het eenzame woud. Maar nu beving mij eene andere, nog grootere vrees. Om het eene gevaar te ontloopen, had ik mij in een nog grooter, het gevaar van wilde dieren, begeven. De gedachte daaraan deed mij sidderen, en oogenblikkelijk wandde ik mijne schreden, om weder huiswaarts te keeren. Doch ik raakte het spoor bijster, en toen ik eindelijk een weg vond, wist ik niet naar welken kant mij te begeven.

„Intusschen was de bui afgezakt, en hoorde ik maar alleen in de verte het geluid van den zich verwijderenden donder. Waarheen mij echter nu te begeven? Terwijl ik daarover stond te peinzen, vernam ik voetstappen. Ik vloog op het geluid af, hopende een bekend gelaat te zullen zien, doch ik zag een bruinen man, die op zijn gemak voortwandelde. In mijn doodsangst vroeg ik hem naar den rechten weg. De man verstond mij blijkbaar niet, doch het scheen, dat hij mij begreep, want hij wees met de hand achter zich, en strekte zijn arm verscheidene keeren naar den eenen kant uit. Ik begreep, dat ik mij daarheen moest wenden, en liep daarom

in de aangewezen richting voort, zoo snel als mijne beenen mij maar dragen konden. Ik was echter nog niet verre gegaan, toen ik weder aan een kruisweg kwam, en weder verdwaalde, zonder te vermoeden, dat ik mij meer en meer van huis verwijderde. De inspanning, waartoe ik mijn kleine lichaam dwong, de angst om van de menschen gescheiden te worden, de vrees, die het dichte woud en de krijschende vogels mij inboezemden, dat alles deed mij sidderen en beven. Toen ik, na een langen tijd voortgewandeld te zijn, een meer betreden en breederen weg bereikte, berweek ik bijna van vermoeienis. Ik bezat nauwelijks kracht genoeg, om mij aan den kant van den weg neder te zetten, zoo had de vermoeidheid mij overmand. Weenende boog ik het gezicht over de knieën, en mijn schortje over het hoofd trekkende, sukte ik nog eenige malen, en viel vervolgens in een diepen slaap.

„Hoe lang ik daar gezeten heb, weet ik niet, maar plotseling werd ik opgeschrikt door een vreeselijk gedruisch en gekraak. Nauwelijks had ik de oogen geopend, of dadelijk sloot ik ze weder, verblind door een blauwachtigen bliksemstraal.

„Het onweder was opnieuw komen opzetten, en zwarte wolken bedekten den hemel. Ik riep luide om hulp, en weende opnieuw, terwijl doodsangst mijn arm hart folterde. Alleen in het woud en dat in een onweder! Dat was mijn eenige gedachte; daarin vereenigde zich al mijne ontzetting, al mijn leed. Ik gevoelde niets dan den aandrang, om bij menschen te komen. Ach, als ik aan die bange uren terugdenk, dan kan ik mij nog den angst voorstellen, dien ik doorgestaan heb. Dan kan ik mij nog eenigszins voorstellen den schrik, die mij bezielde bij het vallen der eerste, zware regendroppels,

die zulk een geraas maakten, dat ik niet wist, wat er van te denken. Ik zat als versteend, en 'mijne oogen dwaalden angstig rond om te zien, welke boschbewoners zulk een ontzettend leven boven mijn hoofd maakten. Vervolgens sprong ik op, om bij een nieuw, oorverdoovend gekraak bijna te bezwijken, en voor de ontzettende, schelle bliksemstralen de oogen te sluiten. Ik werd echter spoedig gerustgesteld omtrent de oorzaak van het geheimzinnig gedruisch, toen de eerste regendroppels verkoelend door mijn dun kleedje heendrongen, en ik schaamde mij bijna over mijne ongegronde en kinderachtige vrees. Elke weg moest naar menschen voeren, dacht ik, en ik begon weder voort te snellen, alsof de korte rust mij nieuwe krachten gegeven had. Bovendien was de verzengende hitte overgegaan in eene verkwikkende koelte, tengevolge waarvan ik ruimer adem kon halen. Het regende intusschen maar altijd door, terwijl de snel op elkander volgende bliksemflitsen mijn pad verlichtten in het donkere woud. Door den geweldigen regen werd de weg, dien ik volgde, weldra zoo glibberig, dat ik slechts met moeite voort kon. Het kraakte en plofte om mij heen, doordat de storm, die zoo fel boven mij woedde, vele takken van de boomen afscheurde en nederwierp, zoodat het ontzettend was om aan te hooren! Met een gekraak, zooals ik nooit meer gehoord heb, schoot een bliksemstraal, door eene opene plek van het gebladerte, geheel zichtbaar uit den hemel. Hij was zoo schel, dat het licht mij als vuur in de oogen drong. Ik wierp mij neder op den grond, en riep luide: och, lieve Heere Jezus, help mij en breng mij bij moeder in den hemel!

„Mijn arm kind, hoe komt ge hier?“ hoorde ik eene stem zeggen, waarvan de zachte, innemende toon mij wonderlijk

aandeed. Ik zag op, en bij het flikkerende licht onderscheidde ik een grooten man, geheel in het wit gekleed. Eene donkere tint lag over zijn gelaat; op zijn hoofd droeg hij een strooien hoed en in de eene hand hield hij eene lichtkleurige parapluie, waarmede hij zich ternauwernood tegen den stroomenden regen konde beschermen.

„Ik was als versteend, doch dit duurde slechts weinige oogenblikken; toen richtte ik mij van de knieën op, en mij in mijnen angst aan de zijne vastklammende, riep ik uit:

„Vader en moeder heb ik verloren; ik ben alleen in het woud! Red mij, lieve, goede heer!”

„Arme kleine, ik zal u weder bij de uwen brengen, zijt niet bevreesd,” klonk het medelijdend in mijne ooren.

„Zijt gij dan de Heere Jezus?” vroeg ik, terwijl ik hem vertrouwend aanzag.

„Nee, mijn lieve, maar ik ben zijn dienstknecht, en Hij heeft het zoo bestuurd, dat ik juist hier langs moest komen, om u in veiligheid te brengen.”

„Toen nam hij mij bij de hand, en mij oprichtende, voerde hij mij een klein eind mede tot onder een grooten boom met reusachtige, in elkander gegroeide wortels, waar wij minder van den regen te lijden hadden.

„Daar zette ik mij op zijn verzoek neder, waarna ik hem moest vertellen, hoe ik zoo alleen en zoo ver van den hoofdweg in het woud gekomen was. Intusschen hield hij de parapluie zoo, dat ik ten minste van boven droog bleef. Uit dankbaarheid zou ik zijne handen wel hebben willen kussen.

„Nadat ik geëindigd had, legde hij zijne hand op mijn doornat hoofd. „Dat is waarlijk een zeer ongelukkig geval geweest,” sprak hij, even teeder als mijn eigen vader, en toen hij be-

merkte, dat ik rilde en door het geraas van het onweder zijne woorden niet goed verstond, giog hij naast mij zitten, omvatte mij en drukte mij tegen zich aan, om mij te verwarmen en te bemoedigen.

„Een zeer ongelukkig geval, want ge kunt van avond onmogelijk naar huis terugkeeren. Doch dat is niets; ik heb eene fraaie hut, niet ver van hier, en daar zult ge veilig zijn. Laat ons nu gaan,” vervolgde hij, „want het zoude ons beiden kwaad kunnen doen, als wij hier langer bleven zitten, en het is het raadzaamst om ons dadelijk weder op weg te begeben.”

„Ge zijt immers een verstandig meisje, en zult n in alles weten te schikken. Want het is geene kleinigheid om met zulk weder den weg door het woud te vinden. Wat is het gelukkig, dat ik u gevonden heb; doch dat heeft de Heere zoo beschikt en Hij zal ons wel verder leiden. Kom, ga nu maar op mijn rug zitten, dan komt ge gemakkelijk, waar ge wezen moet.”

„Hij tilde mij op den wortel, waarop ik zoeeven gezeten had, en toen hij ruggelings voor mij nederknielde, legde ik mijne armen om zijn hals, terwijl hij den eenen arm op den rug legde, om mij daardoor te steunen, en in de andere hand de parapluie droeg.

„Zit ge goed en gemakkelijk?” vroeg hij, en toen ik bevestigend antwoordde, voegde hij er lachend bij: „Die oude parapluie helpt bij zulk een stortregen wel niet veel, maar wij moeten ons maar verbeelden, dat we een gebrekkig dak boven ons hebben, en het water, dat er nog door komt, maar op den koop toe nemen.”

„Zoo begonnen wij onzen tocht, en wel langs den weg,

welken ik was afgekomen. Ik gevoelde mij zoo veilig, dat zelfs de donder mij geen schrik meer aanjoeg en ik zonder vrees in het blauwe licht van den bliksem staarde.

„Tegen den regen was ik eenigermate beschut.

„Geen wonder, dat de uitputting eene bijna onoverwinnelijke neiging tot slapen bij mij opwekte; doch toen mijn redder dit bemerkte, dood hij al, wat hij kon, om dit tegen te gaan, door onophoudelijk tot mij te spreken, en mij een en ander mede te deelen, dat mijne aandacht moest trekken.

„Zoo vertelde hij mij, dat hij zendeling was, en in het woud te midden van goede, zwarte menschen woonde; dat hij eene vrouw en twee dochtertjes had, die zeker ongerust over hem zonden zijn, nu hij in zulk een ontzettend weder nog op weg was; ook, dat mij in zijne woning misschien nog wel eene verrassing te beurt zou vallen. „Want,” zeide hij, „gij weet immers wel, dat het heden kerstdag is, en dat wij dan aan de geboorte van den lieven Heiland denken? Tot mijne blijdschap bemerkte ik, toen ik u hoorde roepen, dat ge geleerd hebt dien Heiland te zoeken en Hem uwe nooden bekend te maken. Nu, dat is heerlijk, en ge hebt onderhouden, dat men het niet tevergeefs doet, want Hij heeft mij u doen vinden. Nu, als wij thuis zijn, zult ge wel meer van Hem hooren, en van zijne groote liefde voor hen, die met al hunne zonden en met al hunne zorgen tot Hem gaan, om van Hem geholpen te worden en bij Hem genezing te vinden.”

„Eindelijk sloeg hij een zijpad in. Dit was zoo smal en dicht begroeid, dat de parapluie ons hinderde, en ik dichter tegen hem aan moest dringen, om niet door de takken gewond te worden. Hier stroomde het water letterlijk op ons neer, maar

bij de vriendelijke, bemoedigende woorden mijns redders gevoelde ik zulks niet, te meer, daar wij toch niet natter konden worden, dan wij reeds waren. Spoedig daarna werd het geboomte weder minder dicht, en ontwaarde ik bij de nog steeds flinkerende bliksemstralen eene opene plek. Hier stonden een aantal vreemde gebouwen verspreid, waarboven vele palmen hoog uitstaken, die in den storm hunne kruinen schudden. Met vreugde begroette ik een lichtschijnsel, dat tusschen de boomen door hier en daar uit de hutten naar buiten viel. Toen wij de woning van mijn redder binnentraden, brandde er een helder vuurtje in het gebouwtje, daar men wel voorzien had, dat mijn redder doornat tehuis zou komen.

„Eene lieve, blanke vrouw en twee aardige meisjes traden ons verheugd te gemoet, terwijl de vrouw des zendelings zeide: „Man, wat zijn wij ongerust geweest,” en de kinderen om strijd riepen: „Vader, wat hebt ge daar voor een vreemd meisje medegebracht?”

„Dat is nu een kindje, ons door den Heiland toegezonden, om verzorgd te worden,” antwoordde mijn redder.

„Oogenblikkelijk maakten zij zich van mij meester, trokken mij mijne natte kleederen uit en droge weder aan, en trachtten mij door allerlei lieve woordjes gerust te stellen.

„Toen ik mijne bliken in het rond liet dwalen, zag ik een lichtenden boom in de hut staan, waaraan vele geschenken hingen. Zoodra de meisjes bemerkten, dat die boom mijne aandacht trok, vertelden zij, dat het een kerstboom was, en er zeker ook voor mij wel iets aan hangen zou.

„En waarlijk, toen wij later om den kerstboom gezeten waren, en behalve de zending, zijne vrouw en kinderen, ook nog kinderen van de zwarte bureu gekomen waren, ver-

telde de zendeling ons de geboorte-geschiedenis van den Heiland, en nooit zal ik vergeten, wat hij ten slotte zeide.

„Lieve kinderen!” zoo zeide hij, „deze avond heeft ons in dit kleine meisje, dat op den weg verdwaald was, weer doen zien, hoe de lieve Heiland alles bestuurt en regelt, en een Verhoorder is van hen, die tot Hem roepen. Dezen middag werd ik geroepen bij eene zieke vrouw, en toen ik langs den gewonen weg wilde terugkeeren, was het, alsof iemand mij insluisterde: niet hierheen, want ginds is uwe hulp noodig. Ik wilde verder gaan, omdat ik meende, dat het slechts een spel mijner gedachten was; doch eensklaps deed de storm een boom voor mij nedervallen, die mij den weg versperde, en mij noodzaakte, langs een omweg mijne woning te zoeken.

„En zie, daar vond ik in het duistere woud het kind, dat mijne hulp noodig had. Zoo zorgt de Heere voor de zijnen, en daarom is het zoo goed, Hem aan te roepen, terwijl Hij nabij is. Daarom moet gij Hem vroeg zoeken, en Hem bidden, u te leiden en te bewaren op al uwe wegen, maar bovenal u te leeren door zijnen Geest, Hem lief te hebben en zijne geboden te bewaren.”

„Toen werd de kerstboom geplukt, en ontving elk kind een geschenk, en ook ik werd niet vergeten. Was ik toen dankbaar voor mijne redding, naderhand leerde ik meer en meer de wonderlijke wegen des Heeren zien en kennen, welke Hij met mij gebonden had; want de zendeling droeg zorg, dat ik naar mijne grootouders in het moederland gezonden werd, en zoo kwam ik eerder bij mijne familie terug, dan wanneer ik niet verdwaald was geweest.

„Maar dit niet alleen. De angstige kerstavond heeft mij

tevens geleerd, mijn geheele vertrouwen op den Heiland te vestigen en mijn lot en weg in Zijne hand te stellen."

Hier eindigde moeder haar verhaal, en toen wij daarop onthaald werden op chocolade en krentenbrood, behoef ik u niet te verzekeren, dat wij geen berouw hadden thuis gebleven te zijn, te meer, daar buiten de storm bijna even fel woode als op dien

ANGSTIGEN KERSTAVOND IN HET WOUD.

